

[Udenrigsministeren.]

Tyskland, men det er vel ikke udelukket, at man giver efter i det oprindelige krav om, at dette arbejde skal udføres af en kommission under De Forenede Nationer.

Det vil være naturligt, om jeg i fortsættelse af omtalen af det tyske spørgsmål også ved denne lejlighed fremsætter nogle synspunkter vedrørende udviklingen i Sydslesvig. Som regeringen følger det danske folk med vågen opmærksomhed udviklingen syd for vor grænse. Vi glæder os hjerteligt, når de danske sydslesvigeres vilkår betrygges, og vi tager del i deres bekymringer, når de må stride for deres ret, når de må imødegå chikane og søge fjernet sten efter sten, der lægges på deres vej.

Der har i visse tyske kredse i den seneste tid været rettet stærke, efter vor opfattelse helt uberettigede, udfald mod det danske arbejde i Sydslesvig, og man har søgt at mistænkeliggøre den danske regerings stilling hertil. Jeg har fornylig haft lejlighed til offentligt at imødegå og tilbagevise disse angreb, der ikke har nogen som helst saglig begrundelse, og som ikke kan finde nogen motivering, hverken i sydslesvigeres egen holdning eller i vor politik i grænsespørgsmålet. Danmark har ikke rejst noget krav om en grænseændring. Den fornødne tilslutning hertil har ikke foreligget i rigsdagen, og heller ikke udefra har vi kunnet vente — efter afvisningen i september og oktober 1946 af de engelske forslag — nogen forståelse herfor. Men vi står på selvbestemmelsesrettens grund; vi kan ikke anerkende, at selvbestemmelsesretten opfattes som et formelt begreb uden indhold. En anerkendelse af selvbestemmelsesretten uden at anerkende retten og friheden til ved demokratiske midler at arbejde for dens virkeliggørelse er efter vor opfattelse uden mening. Vi vil ikke opgive at yde bistand, hvor der er mulighed derfor, til at sikre sydslesvigerne denne demokratiske frihedsrettighed.

Et vigtigt spørgsmål for os er, hvorledes de frihedsrettigheder, som er tilsikret gennem landdagens vedtagelse af Kiel-erklæringen, praktiseres. Afgørende er her spørgsmålet om den frie ret til at slutte sig til den danske bevægelse. Det må være en legitim sag for beboerne i Sydslesvig at vælge mellem dansk og tysk. Det udtrykkes i Kiel-erklæringen, hvori det hedder: be-

kendelse til danskheden og dansk kultur er fri og må ikke bestrides eller efterprøves. Jeg har sagt det før og vil gentage det fra denne talerstol med den vægt, som dette giver, at alle danske demokratiske partier venter, at forbundsregeringen i Bonn, der har stillet sig bag Kiel-erklæringens principper, og landsregeringen i Kiel vil yde deres medvirkning til, at disse principper bliver ført ud i livet og ikke på nogen måde bliver saboteret. De dansksindede sydslesvigeres kulturelle og politiske virksomhed kan efter mit skøn heller ikke give anledning til nogen påstand om en belastning af vort naboforhold til Tyskland. Deres arbejde for at skabe sig et kulturelt miljø gennem skole, kirke og forsamlingsaal — et arbejde, der naturligt må kræve og altid vil få økonomisk støtte fra os — og deres arbejde for gennem deres politiske indflydelse i forbundsdagen, landdagen og kommunalråd at betrygge og værne deres rettigheder bør ikke være nogen anstødssten i et demokratisk kulturelt samfund.

Det har derfor glædet os, at den fra et demokratisk synspunkt mærkværdige bestemmelse i valgloven om, at kun partier med 7½ pct. af samtlige stemmer i landet Slesvig-Holsten skulle få andel i tillægsmandaterne, er blevet omstødt ved forfatningsdomstolen i Karlsruhe. Jeg tror, at de nordiske lande, der offentligt støttede vort syn på denne sag, glæder sig med os herover. Roligt og objektivt har domstolen taget på problemet og underkendt den slesvig-holstenske landdags vedtagelse. Naturligvis havde vi helst set, at spørgsmålet overhovedet ikke var fremkommet, men det styrker tilliden til det tyske demokrati, at dets øverste domstolsorganer arbejder objektivt uden at skele til uvedkommende nationalpolitiske formål.

På baggrund af denne vilje til at vise retfærdighed virker den fremfærd, rådmand Andreas Paysen i Slesvig er blevet udsat for, så meget mere uforståelig og beklagelig. Han har sagt, at for alle, der af ærlig overbevisning tager del i det nationale kulturelle arbejde, er en diskussion om grænsen betydningsløs. Følelsen af indre forbundethed mellem enstænkende mennesker på begge sider af grænsen må også uden forandring af grænsen virke til at overvinde den røde streg på landkortet. Det kan efter